
RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL**PLE**

1. Sentència de 9 de febrer de 2023, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual es desestima per majoria el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de 50 diputats del grup parlamentari del PP contra la Llei orgànica 2/2010, de 3 de març, de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs.
2. Sentència de 23 de febrer de 2023, del Ple del Tribunal Constitucional, que desestima, per majoria, el recurs d'inconstitucionalitat promogut per més de 50 diputats del grup parlamentari Popular contra tres incisos de la disposició final primera del Reial decret llei 1/2021, de 19 de gener, de protecció dels consumidors i usuaris davant la situació de vulnerabilitat social i econòmica, i un altre incís del seu preàmbul, que modifica el Reial decret llei 11/2020, de 31 de març, pel qual s'adopten mesures urgents complementàries en l'àmbit econòmic i social per fer front a la COVID-19.

Els incisos impugnats fan referència a la suspensió durant l'estat d'alarma dels procediments de desnonament i dels llançament per a persones econòmicament vulnerables sense alternativa habitacional que portin causa d'un procés penal. Els recurrents consideren que els incisos qüestionats incorren en un doble retret constitucional: la lletra i) vulnera els límits constitucionals dels decrets llei d'acord amb l'article 86.1 de la CE i, la lletra ii) lesiona el dret de propietat de l'article 33 de la CE; així com el dret a la tutela judicial efectiva en el seu vessant del dret a l'execució de les resolucions judicials en els seus propis termes (article 24.1 de la CE), en relació amb la potestat dels jutges i tribunals de fer executar el jutjat (articles 117 i 118 de la CE).

La sentència aborda, en primer lloc, la delimitació i pervivència de l'objecte del recurs d'inconstitucionalitat, atès que durant la pendència del procés, la norma ha estat derogada. És per això que no s'admet el recurs respecte a l'incís contingut en el preàmbul, i es declara la pèrdua de l'objecte respecte a les al·legacions substantives lligades al dret de propietat i al dret a la tutela judicial efectiva.

Una vegada delimitat l'objecte del recurs d'inconstitucionalitat, la sentència descarta que s'hagin vulnerat els límits materials dels decrets llei establerts a l'article 86.1 de la CE en relació amb l'ús del decret llei, per afectar al (i) dret de propietat (article 33 de la CE), (ii) al dret a l'execució de resolucions judicials en els seus propis termes i

al dret al jutge predeterminat per llei (article 24.1 de la CE) i (iii) a l'ordenació bàsica de l'Estat recollit a l'article 86.1 de la CE.

La sentència considera que la norma preveu una mesura limitada quant al seu àmbit d'aplicació subjectiu i objectiu, que no té per objecte una regulació directa i general sobre el dret de propietat de l'habitatge (article 33), ni afecta, per això, el seu contingut essencial. Una mesura que respon a una finalitat d'interès social –la protecció de les persones en situació de vulnerabilitat com a conseqüència de la crisi sanitària generada per la COVID-19– que incideix de forma mínima i temporal en el dret de propietat, incidència que, a més, podria ser objecte de compensació econòmica.

També entén la sentència que la norma satisfà igualment a l'exigència constitucional del dret a una tutela judicial efectiva (article 24.1 de la CE). L'executivitat de les sentències no és qüestionada per la norma impugnada, només es dilata en un breu lapse de temps temporal, i això de conformitat amb la decisió adoptada per un òrgan judicial, una vegada ponderades les circumstàncies concurrents en cada cas. De la mateixa manera, ni s'altera l'atribució competencial dels òrgans jurisdiccionals fixats per la Llei, ni es veuen afectats els elements essencials i estructurals del procés judicial.

Aquesta sentència no es va adoptar per unanimitat; així, van presentar vots particulars els magistrats Enrique Arnaldo Alcubilla i Concepción Espejel Jorquera, els qui entenen que la disposició impugnada sobrepasa i supera els límits materials que l'article 86.1 de la CE imposa als decrets llei, com és la prohibició d'afectar els drets dels ciutadans reconeguts en el títol I de la Constitució –entre els quals es troba el dret de propietat– en limitar de manera intensa les facultats de disposició dels titulars d'habitatges. I això perquè s'obliga el propietari a suportar i tolerar l'ús sense títol del seu habitatge per aquells que estan incursos en un procés penal i ocupen un habitatge sense títol habilitant per a això. Per la resta resulta afectat el dret a la tutela judicial efectiva dels perjudicats en el vessant del dret a l'executivitat de les sentències fermes.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 108/2023](#), de 31 de gener del 2023, de la Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria d'**ordenances fiscals**.

El TS clarifica i fixa la doctrina jurisprudencial de l'abast de l'article 17 de la TRLRHL,

que regula el procediment d'elaboració i aprovació de les ordenances fiscals locals i declara que, en la mesura que constitueix una legislació especial per raó de la matèria, no resulta exigible el tràmit de consulta pública prevista a l'article 133.1 de la LPAC com a tràmit previ al procediment d'elaboració i aprovació de les ordenances fiscals locals, a l'empara de la disposició addicional primera de la LPAC.

Afegeix el TS que, en la mesura que la potestat tributària local no és una potestat originària que requereix del previ exercici de l'Estat de la potestat originària per crear i establir tributs locals, que poden ser obligatoris o potestatis, però que, en tot cas, són creats i regulats mitjançant l'exercici d'una potestat normativa que habilita els elements essencials del tribut, sens perjudici del limitat àmbit de l'exercici de la potestat reglamentària que en aquest àmbit correspon a les Entitats Locals.

4. [Sentència 113/2023](#), de 31 de gener, de la Secció 4 de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de vulneració dels principis de neutralitat política, objectivitat i imparcialitat que han de mantenir els poders públics durant el procés electoral.

El TS desestima el recurs contenciós administratiu interposat contra la resolució de la JEC per la qual es va multar la presidenta de la Comunitat de Madrid, amb una sanció econòmica de 360 euros, com a conseqüència de les manifestacions expressades en un acte celebrat a la Plaza de Toros de las Ventas, una vegada convocades les eleccions autonòmiques del 4 de maig de 2021, en considerar que la presidenta va fer afirmacions sobre les fites obtingudes per la Comunitat de Madrid durant la seva presidència i els projectes i iniciatives a desenvolupar en un futur pròxim.

El TS ratifica la resolució de la JEC i, en conseqüència, la sanció econòmica imposada, ja que entén que amb aquestes manifestacions s'ha vulnerat el principi de neutralitat política, objectivitat i imparcialitat que s'exigeix als poders públics durant el procés electoral i considera que, en aquest cas, s'ha vulnerat l'article 50 de la LOREG.

5. [Sentència 132/2023](#), de 2 de febrer, de la Secció 4 de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **manifestacions realitzades per la presidenta de la Comunitat de Madrid durant el procés electoral** de les eleccions autonòmiques celebrades el 4 de maig de 2021.

El TS desestima el recurs contenciós administratiu interposat contra la resolució de la JEC, de 9 de desembre de 2021, per la qual va sancionar amb una multa de 600 euros la presidenta de la Comunitat de Madrid per les manifestacions fetes en actes institucionals de caràcter electoralista quan ja s'havien convocat les eleccions

autonòmiques, en considerar l'existència d'una infracció greu tipificada a l'article 153.1 de la LOREG.

Les esmentades manifestacions es van produir en dos actes –un per a la Comunitat de Madrid, consistent en la presentació d'un avió, i un altre acte convocat per la Junta de Compensació de Valdebebas–, en els quals es va fer al·lusió a les fites obtingudes pel govern autonòmic i a les iniciatives a desenvolupar en el futur.

Ambdós actes van tenir lloc un cop convocades les eleccions autonòmiques que se celebrarien el 4 de maig de 2021.

La JEC va entendre, i així va ser ratificat pel TS, que ambdós actes van vulnerar el principi de neutralitat política, objectivitat i imparcialitat que han de mantenir totes les administracions públiques durant el procés electoral ja que:

- a) En el primer dels actes, que va consistir en la presentació d'un avió lluint la bandera de la Comunitat de Madrid, la presidenta va declarar literalment:

«Por eso les anuncio que, dentro de la estrategia de recuperación de la Comunidad de Madrid hay un proyecto para convertir la región en el nodo aeronáutico de todo el sur de Europa (...). Concretamente, tenemos prevista la inversión de más de 1000 millones en proyectos de colaboración público-privado con empresas como Iberia o Airbus, para proyectos como la conexión directa del AVE con la T4, la construcción de una nueva terminal de carga o el desarrollo de un polo industrial que incluya un campus de innovación y que apoye la reindustrialización de la región y la apuesta por la I+D+i y el empleo de alta cualificación.»

- b) En relació amb l'acte organitzat per la Junta de Compensació de Valdebebas, el dia 16 d'abril de 2021, la presidenta va visitar les obres del pont que connecta Valdebebas amb la Terminal 4 de l'Aeroport de Barajas i va manifestar el següent:

«En los últimos meses, mientras hay mucha inquietud acerca del futuro de todos nosotros, lo cierto es que estamos presentando iniciativas como puede ser Madrid Nudo Norte, que va a ser el mayor desarrollo urbanístico del sur de Europa en los próximos años, o como, por ejemplo, el Plan de vivienda joven en Madrid que ya va a empezar a construirse con 6000 viviendas para personas que quieren dar un paso adelante, independizarse y que ahora mismo no pueden (...) Porque gracias a la cesión, de suelo vamos a poder construir un nuevo centro de salud en esta zona.»

La JEC, i després el TS, van considerar que aquestes manifestacions vulneren l'article 50 de la LOREG.

6. [Sentència 133/2023](#), de 6 de febrer, de la Secció 5a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria **d'elaboració de normes urbanístiques**.

El TS estima el recurs de cassació interposat per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, declara sense valor ni efecte la sentència dictada per la Sala Tercera del TSJC i desestima el recurs contenciós administratiu interposat pel Gremi de Garatges de Barcelona contra l'acord de la Subcomissió d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona, per la qual s'aprovava definitivament la modificació de les normes urbanístiques del Pla general metropolità, que regula els aparcaments de Barcelona, confirmant l'esmentat acord per estar ajustat a dret.

La qüestió de l'interès cassacional per a la formació de la jurisprudència és determinar si en l'elaboració dels instruments de planejament urbanístic –jurisdiccionalment considerats com a disposicions de caràcter general– és aplicable o no el tràmit previst a l'article 133.1 en relació amb la disposició addicional primera de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

El TS fixa la doctrina que tant per a l'elaboració com per a la modificació o revisió dels instruments d'ordenació urbanística, que tenen caràcter de disposicions de caràcter general, ha de prevaldre la normativa específica sobre la normativa general; i, per tant, en els procediments d'elaboració com a modificació o revisió d'instruments d'ordenació urbanística no es doni aplicació la normativa continguda en la LPACAP, sens perjudici que pugui establir-se remissió expressa a la normativa autonòmica.

7. [Sentència 137/2023](#), de 6 de febrer de 2023, de la Secció 4a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb els **requisits i les formalitats perquè els funcionaris puguin exercir el seu dret a l'assistència jurídica**.

L'objecte d'aquest recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar els requisits i les formalitats per exercir el dret dels funcionaris recollit a l'article 14.f) del text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic i, en especial, si en tot cas, és necessària la prèvia sol·licitud del

titular del dret a l'assistència jurídica o se'n pot eximir en els supòsits de conflicte d'interessos entre l'Administració i el funcionari.

Els fets d'aquest procediment són els següents:

- a) El senyor Ceferino, funcionari de l'Ajuntament de Mallén, va ser inculpat en un procés penal per l'acompliment de les seves funcions com a secretari de la societat de capital íntegrament municipal «Societat Urbanística Municipal de Mallén S.A.».
- b) Celebrat el judici, la sentència penal va declarar que la societat participava en l'exercici de funcions públiques i encara que en l'acusació s'incloguessin actuacions referides a unes negociacions realitzades per l'ara recurrent i la seva cònjuge, no es deslliga una o altra matèria, ja que en definitiva va ser imputat (investigat) per actuar en representació de la societat urbanística.
- c) Finalment, el senyor Ceferino va ser absolt de tots els càrrecs.
- d) Per a la seva defensa en el procés penal va ser assistit per un lletrat els honoraris del qual van ascendir a 30.000 euros més IVA.
- e) Una vegada ferma la sentència penal, l'interessat va sol·licitar a l'Ajuntament de Mallén l'abonament dels honoraris d'acord amb l'article 14.f) del TRLEBEP que declara que els empleats públics tenen el dret individual «a la defensa jurídica i protecció de l'Administració pública en els procediments que se segueixin davant qualsevol òrgan jurisdiccional com a conseqüència de l'exercici legítim de les seves funcions o càrrecs públics».
- f) El Ple de l'esmentat Ajuntament, en sessió de 20 d'abril de 2018, va desestimar la petició de l'interessat de l'abonament dels honoraris del lletrat i contra aquest acord, el senyor Ceferino va interposar un recurs contenciós administratiu.
- g) El Jutjat Contenciós Administració núm. 5 de Saragossa va estimar el recurs contenciós administratiu en sentència de 4 de febrer de 2020.
- h) Contra la sentència estimatòria del Jutjat núm. 5 de Saragossa, la representació de l'Ajuntament va interposar un recurs d'apel·lació davant la Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Aragó, que va ser estimat per sentència núm. 114/2021, d'11 de maig, anul·lant la sentència del Jutjat.

- i) Contra la sentència dictada pel TSJ d'Aragó, el funcionari va interposar recurs de cassació, i la Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per interlocutòria de 8 de juny de 2022, va admetre el recurs i el va declarar d'interès cassacional per a la formació de jurisprudència, en el sentit de determinar els requisits i forma en què s'ha d'exercir el dret individual recollit a l'article 14.f) del TRLEBEP i, en especial, si en tot cas és necessària la prèvia sol·licitud del titular del dret o se'n pot eximir en els supòsits de conflicte d'interessos entre l'Administració i els funcionaris.

El TS, en aquesta sentència, desestima íntegrament el recurs d'interès cassacional interposat pel funcionari contra la sentència dictada per la Secció 2a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del TSJ d'Aragó, basant-se en el següent:

- Partint del fet que al funcionari o empleat públic li empara el principi general d'indemnitat, la qual cosa li atribueix el dret que l'Administració per a la qual presta els seus serveis li rescabali pels perjudicis que pateixi en l'exercici de les seves funcions; dret correlatiu al deure de l'Administració de protegir-lo. Aquest dret s'integra dins del seu estatut professional i no s'identifica necessàriament amb l'institut de la responsabilitat patrimonial de l'Administració pel funcionament normal o anormal dels serveis públics.
- La cobertura jurídica del principi d'indemnitat es troba a l'article 14.f) del TRLEBEP i, principalment, en tractar-se d'un funcionari local, a l'article 141.2 de la LRBRL que ordena als ens locals que dispensin als seus funcionaris de «...la protecció que requereix l'exercici dels seus càrrecs...».

A partir d'aquest mandat legal, la concreció i efectivitat del principi d'indemnitat exigeix indagar l'àmbit específic en què es prevegi i un d'aquests és la garantia de la indemnitat davant l'eventualitat que el funcionari hagi de satisfer despeses processals.

- L'article 14.f) del TRLEBEP atribueix al funcionari el «dret a la defensa jurídica i protecció de l'Administració» per a la qual presta els seus serveis, però el condiona a que s'exerceixi quan es tracti de «...procediments que se segueixin contra el funcionari davant qualsevol ordre jurisdiccional com a conseqüència de l'exercici legítim de les seves funcions».

És una regulació mínima però no esgotadora i és aquí on cobra sentit que s'acudeixi als supòsits, en puritat diferents, però amb els quals guarda una raonable analogia i que donen llum sobre l'exigència de prosperabilitat . Això

explica que en el substantiu per als processos penals en què estigui incurs un funcionari s'apliquin els estàndards que va fixar la sentència de 4 de febrer de 2002, litigi en què es tractava aquest dret per a uns regidors i no per a uns funcionaris.

- La qüestió de l'interès cassacional d'aquest recurs no se centra en les exigències substantives per satisfer aquest dret, sinó en un aspecte procedimental administratiu, que és, justament, determinar quins són els requisits i la forma per exercir aquest dret a l'assistència i defensa jurídica i, en especial, si en tot cas és necessària la prèvia sol·licitud del funcionari o hi ha la possibilitat d'eximir-lo de la càrrega de prestar la sol·licitud en el supòsit en què hi hagi un conflicte d'interessos amb l'Administració.
- Per resoldre aquesta qüestió, es parteix del fet que la satisfacció d'aquest dret del funcionari implicarà per a l'Administració l'obligació d'assumir el cost de l'assistència processal, per la qual cosa s'ha de valorar si el procés penal en què està incurs el funcionari obeeix a l'exercici de les seves funcions, si aquest exercici ha estat legítim i que no hi hagi conflicte d'interessos amb la mateixa Administració. Això fa que el dret recollit a l'article 14.f) del TRLEBEP sigui un dret individual, la satisfacció del qual depengui de la iniciativa del funcionari; és a dir, a la seva mà hi és exercir-lo o no, amb la qual cosa ha d'assumir en tot cas la càrrega d'instar-lo o no.

A més, afegeix el TS en aquesta sentència, que forma part del dret regulat a l'article 14.f) del TRLEBEP que el funcionari opti per acudir a professionals de la seva elecció, en el qual cas, l'Administració ha d'autoritzar-ho, per apreciar la concurrència dels tres requisits exposats anteriorment, i valorar el cost dels honoraris.

D'acord amb aquests fonaments jurídics, el TS desestima íntegrament el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i confirma la sentència dictada per la Sala Tercera del TSJ d'Aragó.

8. [Sentència 143/2023](#), de 7 de febrer, de la Secció 3a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria d'**actes administratius i revisió d'ofici**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional interposat contra la sentència del TSJ de Canàries, que anul·la i desestima el recurs contenciós administratiu interposat per la representació d'OPER CANARIOS SL contra la desestimació presumpta de la sol·licitud d'obertura i funcionament d'un saló recreatiu i de joc a Las Palmas de Gran Canària.

L'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a interpretar els articles 106 i 47.1.f) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, a fi de determinar si una administració pot tramitar un procediment de revisió per tal de declarar la nul·litat de ple dret d'una autorització administrativa obtinguda mitjançant acte presumpte positiu confirmat per sentència ferma, quan aquesta s'hagi limitat a constatar l'operativitat del silenci administratiu, sense entrar en la qüestió de fons.

El TS arriba a la conclusió i fixa la doctrina jurisprudencial establint que "una interpretació dels articles 106 i 47.1.f) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, posat en relació amb l'article 222 de la Llei d'enjudiciament civil sobre l'abast de l'efecte positiu de la cosa jutjada condueix a declarar que, havent recaigut la sentència ferma que declara produït un acte administratiu per silenci positiu –en aquest cas, l'autorització per a la instal·lació d'un saló de jocs–, la revisió d'ofici d'aquest acte administratiu no resulta impedida per l'efecte positiu de la cosa jutjada derivat d'una sentència, quan, com succeeix en el cas que s'examina, la resolució judicial únicament es va pronunciar en el sentit d'afirmar que havia operat el silenci administratiu positiu, per entendre complerts els requisits perquè s'entengués produït l'acte presumpte de contingut positiu, sense entrar a examinar la sentència les possibles irregularitats de fons que pugui patir l'autorització administrativa obtinguda per silenci."

9. [Sentència 179/2023](#), de 15 de febrer de 2023, de la Secció Cinquena de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, en matèria d'**infraccions molt greus per abocaments contaminants i indemnització per danys i perjudicis al domini públic hidràulic**.

El TS desestima el recurs contenciós administratiu interposat per l'Ajuntament de San Cibrao Das Viñas (Ourense) contra la resolució del Consell de Ministres per la qual s'imposa una sanció d'1.000.000 d'euros i l'obligació d'indemnitzar els danys produïts al domini públic hidràulic de 184.745,81 euros, per la comissió d'una infracció molt greu en matèria d'aigües.

Àrea de Presidència
Secretaria General

Els fets provats són els següents:

- a) L'Ajuntament de San Cibrao Das Viñas va realitzar vessaments a un riu amb càrregues contaminants superiors a les que tenia autoritzades per concessió administrativa de la qual era titular, amb l'obligació d'indemnitzar els danys i perjudicis causats al domini públic hidràulic.
- b) L'Ajuntament recurrent al·lega en la seva defensa que aquesta càrrega contaminant era obligada d'abocar-se pel deficient funcionament de les instal·lacions de la depuradora, la reforma de la qual no podia dur-se a terme per l'elevat cost econòmic de la mateixa.

El TS reconeix la culpabilitat de l'esmentat ajuntament ja que, d'una banda, l'elevat cost econòmic de la reforma de les instal·lacions de la depuradora no l'exonera de la culpabilitat; i, d'altra banda, és evident que, tot i conèixer aquestes deficiències, es va continuar realitzat l'abocament.

D'acord amb això, la Sala no només reconeix la culpabilitat, sinó que afirma que estem davant d'una culpabilitat en la seva forma més intensa i de consciència de reconeixement del dany produït, per la qual cosa conclou que la sanció imposada està totalment justificada en el seu import, per la reincidència de l'Ajuntament i per la gravetat dels perjudicis, en discórrer la llera per una zona protegida. No admet la possibilitat de reduir l'import de la sanció econòmica pel reconeixement dels fets imputats.

Per tot plegat, desestima el recurs contenciós administratiu i ratifica, per ser ajustada a dret, la resolució del Consell de Ministres de la sanció imposada per infracció molt greu al domini públic hidràulic.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

10. [Sentència 4/2023](#), de 18 de gener de 2023, de la Secció 1 de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó**, en matèria d'**urbanisme**.

EL TSJ de Castella i Lleó estima el recurs contenciós administratiu interposat per la mercantil "Casino Ribera del Tormes SAU" i, en conseqüència, anul·la l'acord del

Àrea de Presidència
Secretaria General

Ple de l'Ajuntament de Burgos pel qual s'aprova definitivament la modificació puntual del Pla general d'ordenació urbana (PGOU) que estableix una nova categoria específica de l'ús terciari recreatiu que contribueixi a prevenir els riscos de salut del joc patològic, promogut per l'Associació per a la Rehabilitació del Joc Patològic de Burgos, en considerar la falta de competència de l'Ajuntament per aprovar definitivament la modificació parcial del PGOU.

L'esmentada sentència afirma:

- a) D'una banda, que la modificació parcial del PGOU suprimeix la possibilitat d'ubicar establiments de jocs en sòl urbà d'ús residencial, la qual cosa suposa de facto l'exclusió de la competència exclusiva en matèria de joc de la Junta de Castella i Lleó en no deixar cap marge per a la seva regulació en la pràctica totalitat del sòl urbà del municipi de Burgos.
- b) I, d'altra banda, que l'esmentada modificació no respon als criteris de proporcionalitat i de coherència, amb vulneració de les facultats inherents al ius variandi, atès que les dades objectives aportades en la memòria de la modificació no justifiquen l'evident contradicció amb el Pla aprovat tres anys abans.

Aquesta sentència no és ferma i contra ella es pot interposar recurs d'interès cassacional davant el TS, amb els requisits i en els terminis establerts a la LJCA.